

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, Zwolle; Dr K. Fernhout, Vriesland; Prof. Dr P. W. Groshede, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr C. Lindboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, Gravenhage; Dr J. W. Marnetstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr D. Postma, Burgersdorp (Zuid-Afrika); Dr J. U. Rullmann, Utrecht; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thys, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wieringa, Franeker; Mr J. A. de Wilde, Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Broekstraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goss.
Tel. No. 58 Postrekening No. 38000.

Abonnement: f1.35 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 3 maanden f3.50 en voor 12 maanden f12.— per jaar.
Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

SHOUT: Genot en Geluk in den modernen tijd, II. — Uit de Schrift: Geloofvige doolbewustheid (Ps. 84:8). — Kerkelijk leven: Synode-Indrukken, VII. Een kapitaal fout. De Brigadier van De Lingbeek. De Hongaarsche Horant. — Geloofvige Adviezen. — Literatuur en Kunst: J. Pajulan, Vogels om den vuurtoren. — (II) de Nieuwlandse Kerk. — Perschoon. — Kerknieuws.

GENOT EN GELUK IN DEN MODERNEN TIJD.

II.

We zagen in het vorig artikel hoe in den modernen tijd, dank zij de machine, de kringen van producent en consument zich in elkaar hebben geschoven, en de industrie er dus op bedacht moest zijn behoeften te wekken bij degenen die vroeger alleen gearbeid hadden, opdat die behoeften bij anderen, bij beter gesitueerden bevredigd zouden worden, terwijl zij zelf slechts loon trokken om aan eigen bescheiden levenswensen te voldoen.

Gevolg is geweest dat het welstandspiel van de groote massa aanzienlijk is gestegen naar mate de arbeidsuren zijn ingekrompen.

Hoe men ook over deze veranderde toestanden denke, feit is toch dat in doorsnee het arbeidersgezin van tegenwoordig en de kleinere middenstand veel hooger eischen aan het leven stellen dan in een vorig geslacht.

Men mag er zich over verheugen dat duizenden althans een meer menschevaardig bestaan kennen dan voorheen, dat er eenige meerdere mogelijkheid voor onderzoek, intellectuele ontspanning, muziek, beschaving, zelfs voor nadenken over religieuze vraagstukken is gekomen en alzoo eenige meerdere kans op volksoontwikkeling dan in vorige tijden.

Voor ons doel klemt echter bijzonder de vraag: heeft deze verandering in uitwendige omstandigheden, deze verrijking van levensbestaan ook *geluk* gebracht, zij het al uitsluitend in natuurlijke zin genomen?

Fataal is al aanstonds dat deze verrijking en verrijking der geboorneerde levens gevolg is van de dringende behoefte der industrie en dus niet opgekomen is van binnen uit, maar gegeven is van buiten af.

Het zou dwaas zijn als men meende hier te doen te hebben met zekere triomf der humaniteit, al mogen niet alle altruistische factoren uitgeschakeld worden.

Evenmin hebben we hier te doen met een bevochten overwinning van de zijde der arbeidersverenigingen, al kwam haar organisatie de zaak in het gevecht.

Veel eer staan we hier voor een levensbehoefte van het industriële systeem, die zoo dringend vervulling eischte, dat daarvoor ten slotte alles wijken moest.

De industrie zou een ontijdigen dood gestorven zijn als de groote massa des volks niet hooger was opgevoerd, als hare behoeften niet op kunstmatige wijze waren vermeerderd, als de lust naar luxe en genot bij haar niet sterk was geprikkeld, als er geen tijd was vrijgemaakt om aan die opgewekte begeerten te voldoen.

Om tot Ford terug te keeren, wiens voorbeeld in deze steeds instructief blijft, als goed koopman heeft het dezen Amerikaan voor oogen gestaan dat zijn fabrieken slechts één levensbelang hebben, om n.l. het slijtageproces van een zoo groot mogelijk getal auto's zoo hoog mogelijk op te voeren. Als de Forderie zal floreeren, moeten zooveel mogelijk auto's over de aarde rollen, en zal dat kunnen, dan moeten er zooveel mogelijk menschen zijn met vrijen tijd, beschikbaar geld en met jeugdig elan om tochten te ondernemen.

Zoodoende is men nu met deze gewekte en geprikkelde behoeften gekomen tot de groote massa, om onder haar bereik te brengen wat vroeger het deel van slechts enkele aanzienlijken was.

Zoo is geopend wat G. Ferrero in een uitnemende verhandeling *Entre le passé et l'avenir* genoemd heeft het paradijs der proletariërs.

Voorloopig is dat paradijs alleen nog in Amerika te vinden, omdat de industrie zich daar ongehinderd heeft kunnen ontplooiën en zelfs haar levering van oorlogstuig „money-makerij” was. In Europa — zoo toont Ferrero aan, heeft de oorlog nu honderd jaar lang het systeem verwoest door onverwachte fortuinen en even onverwachte ruïnen. Alleen in vrede gedijt de industrie met normale middelen.

Amerika echter toont dat de moderne beschaving, als zij zich vrij zal ontwikkelen, toch absoluut afhankelijk is n.l. van de massa, van het groote getal, van het volk.

Ford in zijn Apologie van een verdubbeld rustidag heeft het evenzoo verklaard. Vroeger, zeide hij, waren het de Koningen, de adel, de Kerk die de industrie aan het werk zetten voor haar bijzondere eischen. Nu echter heeft de machinaal arbeidende industrie behoefte aan enorme afzetgebieden, de inbrengende klanten behooren nu tot de massa.

Moest men vroeger raden wat de smaak van vorsten, rijke prelaten en dergelijke heeren verlangde, nu heeft men slechts te vragen wat de groote massa wil, en waarin zij behagen schept.

Speciaal is het de taak der intellectuele leiders in de industriële wereld aan te voelen wat de groote menigte bekoort.

Daardoor is tevens, wat vroeger zeer samengesteld en geraffineerd van smaak was (met het oog op de verwende hogere standen) zeer vereenvoudigd om aan den smaak der groote massa te voldoen.

Wie tot oordeelen bevoegd zijn verklaren dan ook dat het geheele moderne leven meer kinderlijke vormen aanneemt, niet alleen in de industrie, maar ook in de sport, de amusemen, de kunst, de literatuur, de politiek. Wat aan den grooten hoop bevrediging schenkt kan nooit iets fijns, iets bijzonders, iets aparts zijn. De smaak vergroft.

Dit verklaart ook veel in de mentaliteit der groote massa. Zij geniet van de vruchten der beschaving, zonder de geheimen en den grondslag daarvan te kennen, zelfs zonder den tol der bewondering te betalen aan de mannen van wetenschap en de technici, die dit alles hebben uitgedacht en gemaakt.

Het wondergehoel heeft zich verlegd in het kennen en kunnen van den modernen mensch met zijn imponeerende beheersching van de stof.

Onze beschaving dankt de uitvinding der machine, met al wat zij omvat, aan enkele denkers en speurders, aan mannen van hoog intellect en genie; en, wat de perfectie aangaat, aan het naastig onderzoek en de proefnemen der technici.

Maar voor de velen, den grooten hoop der afnemers, zijn deze machines niet anders dan amusementsdingen, tooverspeeldingen. Denk slechts aan de auto, de motorfiets, het vliegtuig, de radio, de telefoon en microfoon. Wat eertijds de volksverbeelding gaande maakte, door religieuze legenden, verhalen van goden en feeën, mirakelen van heiligen enz., het wordt nu in werkelijkheid gezien en als met open oogen gedroomd door ieder, die er wat geld voor uitleggen kan of er bij een ander van genieten wil.

Tijd en ruimte zijn meer dan ooit betrekkelijke begrippen geworden. De mensch zegeviert over afstanden en de wereldruimte wordt voor hem een naar alle zijden bereikbaar gebied. Daarbij speelt voor de verbeelding de gedachte dat wie weet welke onvermoede mogelijkheden weldra werkelijkheid kunnen zijn als vrucht van nieuwe invindingen en ontdekkingen.

Is het wonder dat de nieuwe mensch zich volstrekt geen ongelukkig schepsel gevoelt, van zijn God afgevallen, maar integendeel een beheerscher der wereld, daar deze voor zijn tooverstaf haar geheime schatkamers ontsluit?

En toch, in weerwil van al die schitterende heerlijkheden, wat een groote onvrede in het hart van den mensch, die zich armer voelt aan geluk naar mate hij rijker is geworden aan materiële goederen!

Want de grootsche verwachtingen, die de moderne mensch door al deze dingen is gaan koesteren, zijn toch allerminst vervuld. Integendeel — hij is er verder vandaan dan ooit tevoren. Het gouden droombeeld is geweken toen hij er de greetige hand naar uitstrekte.

Het industriële tijdperk was ingeluid met het grootste enthousiasme van den mensch, die zich overwinnaar voelde over de weerbarstige materie.

Denk maar hoe Jo van Ammers Kuller in *De Opstandigen* Nicolaas Coornvliet, den vooruitstrevende, teekende, die zes maanden in Engeland had verkeerdt en „wiens gedachten nu onweerstaanbaar heentrekken naar dat verre land, waar hij eenmaal, als in een bonten zaligen droom, zes maanden had doorgebracht; naar het ondernemend, vooruitstrevend Engeland, met zijn mist en zijn smook en zijn groote zwarte fabrieken, waardoor de stoom joeg en blies en de machines met razende snelheid draaiden en klapperden. . . . Daar had hij leeren verstaan dat de stoom het machtswerktuig van de toekomst zou zijn. Over twintig jaar, hadden hem de Engelsche meesters verzekerd, zouden er geen handgetouwen meer worden gebruikt, geen postkoetsen, maar louter spoorwagens rijden, geen zeilschepen, maar enkel stoomschepen varen en alles in de wereld zou driemaal zoo vlug als vroeger gaan”.

Hoe waren toen aller oogen op deze groote opvlucht gericht.

En dit zou het heerlijke zijn, zoo verbeeldde men zich, dat er een amnestie zou uitgevaardigd worden van den arbeidsvloek uit Eden. Het zou niet langer noodig zijn in het zweet zijns aanschijns zijn brood te eten. De machine zou zweeten, maar de mensch niet meer. Deze zou alleen als dirigent de bewegingen der assen en raderen regelen, en als van een koninklijken troon af het alles beheerschen naar eigen wil en wet. Wat zou de mensch een *tijd* overhouden, en een ongebruikt kapitaal van kostbare arbeidskracht, die voortaan voor vele andere en hogere dingen kon aangewend worden! Nu moest de mensch wel gelukkig worden en zich zijn grootheid bewat, gaan wijden aan het genieten van wat zijn eigen geest in werking had gesteld, een machine, die voor hem werkte en zijn handen vervelvoogde, zonder zijn inspanning te vragen.

Voor ons, die in een gansch andere tooverwereld zijn groot geworden, schijnen deze dingen al zeer naïef. Wat hebben de vorige geslachten zich bij gemaakt niet enkele zilverlingen der cultuur, terwijl wij nu baden in een Pacifus van louter goud.

Maar nogmaals de vraag, heeft de cultuur in haar verhoogde expansie aan den modernen mensch gebracht wat hij vóór alles had gehoopt, een verloren paradijs, een herwonnen geluk, vrede in het hart?

F. C. M.

UIT DE SCHRIFT.

Geloofvige doolbewustheid.

Zij gaan van kracht tot kracht, om mogelijk van hen zal verschijnen voor God in Sion. — Ps. 84:8.

Voorliggen van kracht tot kracht — beantwoord!

daaraan het persoonlijk, het gemeenschappelijk christelijk leven van dezen tijd?

Veel meer heeft men een klaagzang aan over de tegenwoordige geestelijke inzinking. Men konstaleert die als een feit. Men wenscht, dat het veranderen mocht. Maar daarmee schijnt het geloof dan ook zijn hoogste veerkracht te hebben getoond.

Men verontschuldigt zich over het uithijven van groote daden met de verzuchting: toen dit genie en dat talent nog leefde, was het mogelijk ze tot stand te brengen, maar God heeft ze ons ontnomen, wij hebben daarin te berusten.

Voorwaar, een vroom-zachte peluw voor een lak-schen christen, voor een geestelijk moede kerk.

Men leeft uit oorzakelijkheid. Dit en dat ontbreekt om geweldige geesteskracht te openbaren. Daarmee is immers alles verklaard?

Men leeft niet of niet genoeg uit doelbewustheid.

Men hoort het wakkerschuddende woord niet: Gij zult verschijnen voor God in Sion, op Sion zult gij God zien.

De Korachieten van onzen psalm hadden een andere ervaring. Menscheijkerwijze moest het beklimmen van den tempelberg hen afmatten. Oorzakelijk geredeneerd moesten zij, naarmate zij langer reisden te meer uitgeput raken. Doch die berekening ging niet op. Zij voelden zich hoe langer hoe krachtiger worden. Want deze gedachte hield hen in spanning: wij zullen weldra op den top zijn. Daar zullen we Gods schaduw zien. Dat heerlijke doel won het van alle oorzaken.

Er zou niet zulk een lust tot rust in de kerk, niet zulk een uitputtingsgevoel in de ziel van Gods kind zijn, indien beider leven meer op het doel waren gericht!

Als dit meer onder ons tintelen ging: wij zullen God zien, God niet in een schaduw, God niet in een wolk, maar God in den verheerlijkten Christus, wij zouden niet rusten in wat wij verkregen, maar zonder eenige vermoeidheid te kennen optrekken naar den top, welke omstraald is van het eeuwige licht, waarin God zich openbaart.

De krachten in de kerk zijn er, afgedacht van wie ons ontvielen.

Er is zelfs een toename in kracht, een voortgaan van kracht tot kracht, als de geloovigen maar bunkeren naar het doel.

Dogrelef dat, o mijn ziel.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Synode-Indrukken.

VII.

De Bijbelvertaling I.

De indruk, welke de behandeling van het voorstel-Leiden inzake de Bijbelvertaling bij ons achterliet, behoort niet tot de aangenaamste, welke wij van de Synode meedroegen.

Niet, dat de discussie ook maar één oogenblik inbreuk maakte op den broederlijken geest der Synode.

Ofschoon de bespreking wel eens een warmtegraad bereikte, waartoe men bij vorige beraadslagingen nauwelijks opklom, werd de strijd toch door ridderlijkheid gekenmerkt.

Het is dan ook niet de vorm der discussie als wel de uitslag der stemming, welke op ons een indruk maakte, welke ons onlustgevoel opwekte.

Het konservatisme — en dan niet in den goeden, maar in den minder goeden zin van het woord — had hier een overwinning te boeken.

Zoo althans naar onze — uiteraard subjektieve — beschouwing.

Het voorstel, gelijk het op de Synodale tafel was neergelegd, was zoo bescheiden mogelijk.

Bescheidener kon het wel niet zijn.

Het luidde:

„De Synode benoeme Deputaten om te onderzoeken of thans voor onze kerken de tijd gekomen is een verbeterde (nieuwe of herziene) bijbelvertaling ter hand te nemen en (indien Deputaten tot een resultaat in bevestigenden zin komen) een concept op te stellen van de maatregelen, welke de Synode bij de uitvoering daarvan zal hebben te nemen.”

Zoo had de kerk van Leiden het geformuleerd.

En de kerk van Vlaardingen had een betuiging

van instemming daarmee de Synode toegezonden.

Er werd dus voorloopig niets meer gevraagd dan Deputaten te benoemen.

Die zouden in eerster instantie niets anders te doen hebben dan te onderzoeken of de tijd, waar van de Synode van 1917 gesproken had, nu was gekomen.

En alleen wanneer het onderzoek in bevestigenden zin uitviel, zouden zij hebben op te stellen een concept, waarin werd uitgewerkt de wijze waarop het werk zou moeten geschieden.

Een onderzoek werd gevraagd.

Meer niet.

Doch zelfs dat onderzoek werd van de hand gewezen.

Waarom?

We zullen hier de voornaamste argumenten, welke tegen het voorstel werden aangevoerd, de revue laten passeeren.

Het eerste was dit, dat op de Synode in 1917, alzoo voor tien jaren, pas een beslissing was genomen en dat zulk een termijn van tien jaren voor het kerkelijk leven weinig beteekende. Met een uitvinding als de radio stond dat anders. Daarbij kan in tien jaar heel wat gebeuren. Vandaar dan ook, dat de Synode over het voorstel inzake radio-uitzending gunstig besliste. Maar nopens de verbeterde bijbelvertaling kon dit niet. De commissie van rapporteurs adviseerde dan ook de Synode om te overwegen, „dat het wenschelijk is zich in de zaak der Bijbelvertaling te houden aan de lijn, door de Synode van Rotterdam 1917 aangegeven”.

Was dit argument steekhoudend?

Laten wij het eens onderzoeken.

Het trekt al dadelijk de opmerkzaamheid, dat zoowel het voorstel-Leiden als het voorstel van de Synodale Commissie zich op het besluit van de Synode van Rotterdam beroepen.

Immers, al spreekt het voorstel-Leiden niet met evenzoveel woorden van de beslissing te Rotterdam, de passage „of thans voor onze kerken de tijd gekomen is”, is daarop zeer duidelijk een terugslag.

De Synode van Rotterdam had uitgesproken, dat toenmaals de tijd nog niet was aangebroken om het initiatief te nemen tot een nieuwe vertaling of herziening maar dat zij, wijl er „voor een nieuwe vertaling of herziening nog allerlei voorarbeid verricht dient te worden”, het „echter wenschelijk acht, dat deskundigen binnen den kring van de Gereformeerde kerken, zoo mogelijk in overleg met elkander, den voor deze zaak noodigen voorarbeid ter hand nemen of voortzetten”.

Het zat dus op den voorarbeid vast.

Intusschen is, gelijk men weet, door „deskundigen binnen den kring van de Gereformeerde kerken” sinds 1917 een voorarbeid geleverd, waarvoor men respect moet hebben.

Wij hebben onze lezers indertijd uitvoerig ervan op de hoogte gesteld en berekend, dat reeds meer dan een derde van heel de Schrift in streng exegetische bewerking voor ons lag.

Lag het dan niet voor de hand, dat men tot de Synode kwam en zei: in 1917 was er nog weinig of geen voorarbeid gereed, nu ligt reeds een zeer belangrijk deel klaar, zoudt gij nu niet eens willen laten onderzoeken of die voorarbeid genoegzaam is om met een verbeterde vertaling aan te vangen?

Lag dat niet geheel in de lijn van 1917?

Doch er werd geantwoord: van 1917 tot 1927 zijn slechts tien jaren. En wat beteekenen tien jaren voor dit werk.

Dat lag zeker niet in de lijn van 1917.

De Synode van Rotterdam bepaalde toch niet, dat die voorarbeid minstens een 25 of 50 jaar in beslag moest nemen!

Ze stelde — en terecht — geen termijn.

Het gaat slechts om het voldoende van den voorarbeid.

En dan zonder nader onderzoek uit te maken: in tien jaar kan niet aan de voorwaarde van de Synode van Rotterdam voldaan zijn, mag dat wel als een ernstig opnemen van de zaak worden beschouwd? Schuilt hier niet achter een zekere moeheid, waardoor men tegen een onderzoek opziet, dat misschien zou kunnen leiden tot het aanvaarden van een nieuwen, zeer zeker zwaren arbeid?

Ook nog om een andere reden kan dit argument ons niet bevalen.

Het komt feitelijk hierop neer: naar het uitwendige, zooals uit de exploitatie van de radio voor

kerkelijke doeleinden blijkt, leven wij snel, maar naar het inwendige leven wij langzaam.

Hier wordt iets als een normaal verschijnsel konstaleerd, wat, op den keper bezien, indien het waar zou wezen, een felle aanklacht tegen onze kerken zou zijn.

Als de inwendige reformatie van een kerk met de uitwendige geen gelijken tred houdt, mag dat nooit als een verontschuldiging worden aangevoerd, maar moet dit als een oordeel tegen de kerk worden uitgebracht.

En hoewel we niet kunnen ontkennen, dat de inwendige vooruitgang onzer kerken in tempo wel wat achterstaat bij de uitwendige en daarop ook gedurig hopen te wijzen, zoo mogen we toch, wat de uitlegging van het Woord Gods, alzoo den voorarbeid voor een verbeterde vertaling betreft, niet klagen.

Het argument der tien jaren dankt ons dan ook nimmer broos.

Een tweede argument scheen sterker: „men kan niet zeggen, dat door de Statenoverzetting aan de gemeente het Woord Gods wordt onthouden”.

Het schijnt daarom sterker, omdat de Synode van Rotterdam hetzelfde uitsprak.

Maar vergeten werd, dat op diezelfde Synode een rapport werd uitgebracht, waarvan de conclusies werden aangenomen en waarin zeer krasse uitdrukkingen voor de gebrekkigheid der Statenvertaling werden gebezigd.

Wij hebben het heele rapport een paar jaar geleden in ons blad laten afdrukken, maar wij willen de bedoelde krasse uitdrukkingen nogmaals citeren. De spatieeringen zijn van ons.

„Stellen wij nu de vraag, hoe het in dit opzicht met de Statenvertaling is gesteld, dan moet zeer zeker allereerst worden gezegd, dat vele onvolkomenheden voor den gewonen Bijbellezer (d.w.z. voor hem, die den grondtekst niet kan nagaan) of van geene of van zeer ondergeschikte beteekenis zijn, omdat de aan te brengen verbeteringen hem voor het beter verstaan van de bedoeling der Schrift op dat punt niet of zeer weinig zou baten. Dit geldt van de overgrote meerderheid der tekstverbeteringen, maar ook van een zeer groot aantal verbeterde vertalingen.

Aan de andere zijde valt niet te ontkennen, dat er, vooral onder de in de Statenoverzetting voorkomende minder juiste vertalingen een aantal zijn, die het verstaan van de bedoeling der Schrift op een bepaalde plaats grootelijks belemmeren of zelfs onmogelijk maken; en evenzoo, dat de verouderde uitdrukkingwijze meermalen ernstige moeilijkheden oplevert.

De bezwaren, die hieraan verbonden zijn, springen in het oog. Bij het persoonlijk en huiselijk gebruik wordt het verstaan van bepaalde gedeelten der Schrift erdoor belemmerd; want natuurlijk in het bijzonder geldt van hen, die niet bij de Schrift opgevoed en dus niet aan haar taal gewend zijn, en wien b.v. door colportage de Bijbel in handen wordt gegeven. Maar ook bij de verklaring der Schrift in den Dienst des Woords doen zich soms de hiernit voortvloeiende moeilijkheden voor. Niet ten onrechte is met het oog hierop meermalen de klacht aangeheven, dat de behandeling van sommige Schriftgedeelten door de gebrekkige vertaling of ten zeerste bemoeilijkt of vrijwel onmogelijk wordt gemaakt.

Bij dit alles komt een bezwaar van een nog meer algemeen karakter. De achterstand der Statenvertaling bij de huidige ontwikkeling der wetenschap moge niet zonder meer als een argument voor hare onbruikbaarheidsverklaring kunnen gelden, toch brengt ze in de praktijk ook een algemeen gevaar met zich mede, dat niet mag worden onderschat. Het gevaar, dat altijd dreigt, wanneer de Kerk geen genoegzame rekening houdt met den gang van het leven rondom haar, bestaat ook hier. Voor sommige gemeentelieden kan deze achterstand niet geheel verborgen blijven. Dit nu kan leiden tot een ongewenscht wantrouwen jegens de Statenvertaling en tot een evenzeer ongewenscht gebruik maken van nieuwere reeds verschenen of nog te verschijnen overzettingen, welker gebruik natuurlijk bovenal gevaarlijk is,